

да се запролѣтява и усѣти топлия вѣтръ — излетѣ и вече се не върна.

Тъкмо ни разправяше туй, щъркелътъ затрака съ човка, вдигна се и отлетѣ къмъ село. Дѣдо Енчо сложи дланъ надъ очи да види, кжде ще иде. Вперихме погледъ нататъкъ и ние и въ далечината забелязахме нѣкакви черни кръстове. Тѣ бързо се уголѣмяваха и идѣха къмъ село. Скоро разбрахме, че това бѣха щъркели. Бързо долетѣха отъ къмъ село и радостнитѣ викове на децата, съ които тѣ посрѣщаха първитѣ пролѣтни гости.

Забързахме по пжтя за село.

— Ами какво ли ще стане съ твоя щъркелъ, а дѣдо Енчо? — попитахме старецътъ, който се силѣше да върви редомъ съ насъ.

— Не ще му бжде добре. Тѣй съмъ слушалъ. Ще го убиятъ. . . .

Когато стигнахме въ село, видѣхме дѣдо Енчовиятъ щъркелъ да стои въ гнѣздото, а ятото щъркели се виеха съвсемъ близко надъ него и тракаха съ клюноветѣ си. Тракаше плахо отъ гнѣздото и щъркелътъ.

Народъ се бѣше насъбралъ да гледа.

Спрѣхме се и ние.

А щъркелитѣ се виеха непрестанно. Тѣ ту се вдигаха, ту се спущаха низко надъ изплашения щъркелъ, тракаха заканително, но не кацаха.

Това ни отчая. Та безспирно ли тѣй ще се въртятъ!

Но ето, че страшното стана.

Самотникътъ се опрѣ на единъ клонъ, прихвана глава съ краката си, и силно я заопѣва. Следъ мигъ той откъсна главата си, и трупътъ му се заперпелка изъ гнѣздото. После падна върху клонетѣ и оттамъ бухна на земята като топка.

Въ сжция мигъ два щъркела се отдѣлиха отъ ятото, спузнаха се и кацнаха въ гнѣздото. Тѣ бѣха дошли да се увѣрятъ въ самоубийството на самотника.

После се вдигнаха и отлетѣха при другитѣ.

Погледнахме дѣда Енча.

— Нали ви рекохъ? — каза той, като ни изгледа съ навлажнѣли очи. — Такава е сждбата на онѣзи щъркели, които не могатъ да отлетятъ на югъ и останатъ да зимуватъ тукъ. Считатъ ги за измѣнници. Ако той не бѣ се убилъ, щъркелитѣ щѣха да го убиятъ. Форю Медовъ

